

Faşist devletin Mercan katliamının 1. yıldönümünde...

*“Cellatların döktükleri kan, birgün kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!”*

Uluslararası işçi sınıfının ortak marşı Enternasyonal’in bir kıtasında bu sözler yer alır. Uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların, zulme ve sömürüye karşı mücadelelerinde yüzbinlerce, milyonlarca emekçi hayatını kaybetmiştir. Sömürücü egemen sınıflar ellerindeki devlet aygıtının araçları ile, ordusu ile, polisi ile, özel saldırı güçleri ile sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için yüzlerce, binlerce katliam gerçekleştirmişlerdir ve bu katliamlara her gün yenilerini eklemektedirler. Sömürücü egemen sınıfların iktidarı emekçilerin kanı üzerine kuruludur. Bu düzen bir kan denizi içindedir. Egemenlerin hunhar katliamlarının öncelikli hedefi hiç kuşkusuz halkların örgütlü mücadeleye atılan kesimleri, emekçilerin, halkın devrimci öncü kesimleri, devrimci örgütlerdir. Ülkelerimizde bu gerçekler yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Bundan bir yıl önce 17 Haziran 2005’de egemen sınıfların faşist ordusunun ve özel timlerinin Maoist Komünist Partisi’ne karşı yürüttüğü katliam da bu çerçevede gerçekleştirilmiş bir kanlı eylemdir. Aralarında MKP’nin kimi önder kadrolarının ve

planlanan ikinci kongre delegelerinin de bulunduğu 17 devrimci – Caffer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Ateş, Cemal Çakmak, Ökkeş Karaoğlu, Kenan Çakıcı, Berna Ünsal, Taylan Yıldız, Gülnaz Yıldız, Binali Güler, Dursun Turgut, Çağdaş Can, Ersin Kantar, İbrahim Akdeniz, Ahmet Pektaş- Türk faşist devletinin hunhar saldırısında can verdiler. Faşist devlet güçleri bekledikleri pusuda 17 devrimcinin kanını, bu devletin boğazına kadar içinde bulunduğu kan denizine kattılar. 17 yetişkin, bir bölümü MKP’nin en yetkin, deneyimli önder kadrosu numunda olan, sömürsüz yeni bir dünya için savaşan, bu dava uğruna canlarını da vermeye hazır devrimcinin bu hunhar saldırıda katledilmesini egemen sınıflar büyük zafer olarak kutlarken, işçilerin, emekçilerin, halk yığınlarının bilinçli kesimleri, en başta devrimci örgütler bu büyük kaybı yalnızca MKP’nin değil, genelde devrimci hareketin kaybı olarak gördü. Devrimci örgütler Mercan katliamını protesto eylemlerinde üzüntü ve nefretlerini faşist devlete karşı mücadelede enerjiye dönüştürmeye çalıştılar.

Eylemlerde bir kez daha katliamların halkların mücadelesini durduramayacağı, cellatların döktükleri kan içinde er geç boğulacağı haykırıldı. Şimdi Mercan katliamının birinci yıl dönümünde de bu gerçekler yine haykırıldı, haykırılacak.

Egemen sınıfların saldırılarında yitirdiğimiz her devrimci, bize düşmanın kim olduğunu, onun nasıl kıyıcı ve katliamcı olduğunu ve bu düşman ezilen-sömürülen yığınların, işçilerin- köylülerin, tüm emekçilerin örgütlü şiddeti ile ezilmedikçe, bu düşman içinde yüzdüğü kan denizinde boğulmadıkça, hep yeni katliamların gündemde olacağını gösteriyor. O halde sömürsüz yeni bir dünya mücadelesinde, gerçek demokrasi ve sosyalizm, komünizm davası mücadelesinde düşen her devrimcinin anılmasının en iyi ve en doğru yolu, onların davasının zafere ulaştırılması için günde yapılması gerekeni en büyük enerjiyle yapmaktır.

17'leri devrimci tarzda anmak, faşist katliamın sorumlu ve suçlusuz faşist devleti lanetlemek ona karşı mücadeleyi yükseltmek yanında, 17'lerin siyasi çizgisindeki yanlışlardan da kopmayı gerektirir...

Biz Bolşevikler, 17'lerin faşist devlet güçlerince hunharca katliamınınertesinde, bu devrimcilerin mensup oldukları (bir bölümü bizzat örgütün verdiği bilgiye göre örgütün çizgisini belirleyen yönetici mevkilerde idi)

örgütün ciddi bir biçimde bu kayıpların örgütün çizgisi ile olan bağınsorgulamasını bekledik. Bekledik, çünkü verilen kayıp, bizzat kendi yaptıkları açıklamada değerlendirdikleri gibi *"partimiz, halklarımız, Türkiye/Kuzey Kürdistan ve dünya devrimci hareketi açısından büyük bir darbe"* idi. Kuşkusuz devrim mücadelesinde kayıplar verilecektir. Devrim Mao'nun dediği gibi *"bir ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim çizmeye ya da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarif, o kadar sakin ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar ölçülü ve alicenap olamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."* (Mao, SE cilt 1, s 29, "Hunan'daki köylü hareketi ile ilgili araştırma üzerine rapor"dan). Egemen sınıfların kendi iktidarlarını yıkmaya yönelik bir hareketi ellerindeki bütün araçlarla yok etmeye çalışacağı ve devrimde kayıplar verileceği açıktır. O yüzden biz komünistler, düşenlerimiz ardından ağıt yakmakla vakit kaybetmeyiz, *"ölenler dövüşerek öldüler, güneşe gömüldüler, vaktimiz yok onların matemini tutmaya"* (Nazım Hikmet) der ve "güneşe akın"da yürüyüşümüze daha büyük enerjiyle devam ederiz. Verdiğimiz kayıplar, egemen sınıfların katilliliğinin, caniliğinin yeni örnekleridir. Ve onların hesabı er geç devrimle sorulacaktır. Hesap sorma, bizim açımızdan devrim mücadelesini ilerletmekle olur, sonuçta egemen sınıfların iktidarını devirmekle, devrimle olur. Devrim mücadelesinde verdiğimiz

her kayıpta fakat biz aynı zamanda kendi sorumluluğumuzu da, hata yapıp yapmadığımızı, yaptığımız olası hataların egemen sınıfların geçici “zafer”lerinde onlara yardımcı olup olmadığını da sorgularız. Çünkü bizim için işçilerin emekçilerin “büyük insanlığın” hayatı önemlidir.

Devrim mücadelesi zaten “büyük insanlığın” daha iyi yaşama mücadelesidir. Bu mücadelede ön saflarda yer alan, bu mücadelede devrimci örgütler içinde örgütlü faaliyet yürüten öncü unsurları “kadroları” devrimci örgütler Stalin’in deyimi ile “gözbebeği gibi korumalıdır.” Bu bağlamda 17’lerin Mercan’da egemen sınıflar tarafından katli ve sonrasındaki gelişmeler, bir kez daha Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinde, bu hareketin bir bölümünde hala süren, ve giderek sistemleştirilerek süren kimi temel yanlışları da bir kez daha gösterdi. Bunlar üzerinde de durmak bize bugün eğer 17’lerin uğrunda öldükleri devrim davası doğru kavranarak ciddiye alınıyorsa mutlaka yapılması gereken şeydir.

**Devrim, sınıf adına öncü örgütün, “öncü”nün işi değil, sınıfın işidir...
Devrimciliğin ölçütü sınıf adına devletle savaşmak değil, sınıfı savaş için, sınıf mücadelesinde örgütlemektir!**

Ülkelerimizdeki bütün küçük burjuva devrimci örgütlerinin bir temel özel-

liği, devrimin “**bir ayaklanma, bir SINIFIN BİR BAŞKA SINIFI DEVİRDİĞİ BİR ŞİDDET HAREKETİ**” (Mao Zedung) olduğunu kavramamaktır. Bunlar kendilerini, kendi örgütlerini – ki bu örgütler genelde sınıftan, sınıf hareketinden kopuk, hedeflerin büyüklüğü ile karşılaştırıldığında önemsiz büyüklükte gruplardır- sınıf yerine koyup, kendi örgütsel hareketlerini “sınıf hareketi”, kendi mücadelelerini “sınıf mücadelesi”, devletle vuruşmalarını “halk savaşı” vb. olarak adlandırmaktadırlar. Yaptıkları iş, sınıf mücadelesi içinde sistemli bir çalışmayla, sınıfı devrim için örgütlemek yerine, sınıf adına kendi sınıf dışı örgütlülüklerini yaşatıp geliştirmeye çalışmaktır. Hedef kitleleri lafta işçiler-köylüler-emekçiler olmasına rağmen, pratikte çoğunluğu işsiz ve gelecek konusundaki hayalleri bir çok halde “devrim mücadelesinde en yüksek merteye olan şehitlik mertebesine” (bunu aynen bu sözcüklerle yazıp, insanları bu temelde eğitiyorlar) ulaşmak olan genç insanlardır. Bu insanları kazanmanın yolu ise lafta “siper yoldaşı” pratikte ise rakip görülen diğer silahlı devrimci gruplardan daha iyi, daha güçlü ses getiren eylemler yapmaktır. Devrimcilik, örgütlü devrimci kesimin, devrimci örgütün kendi eylemliliği olarak kavrandığında, önemli olan en radikal, en devrimci olanın kim olduğunun gösterilmesidir. Burada içinde bulunulan anda yapılan kimi silahlı eylemlerin yürüyen sınıf mücadelesinde, sınıfın gerçek hareketine ne kadar katkıda bulun-

duğu belirleyici değildir. Bir çok halde sorgulanmamaktadır bile.

Bu bağlamda geçmişin THKP-C çizgisinin devamı olan örgütler, teorik olarak zaten işçi sınıfının öncülüğü sorununu bir dizi varyasyonu ile "ideolojik öncülük"e indirgemıştır. Bu çizginin anda devrimci kanattaki esas örgütü olan DHKP-C'nin "ölüm orucu" eylemindeki tavrı, küçük burjuvazinin devrimciliği nasıl kavrayıp uyguladığının tipik bir örneğidir. DHKP-C (onun yanında anda yalnızca bir katılımcı ile TKP/L var) şimdi 6 yıla yakın süren ve 122 devrimcinin bilinçli bir biçimde adım adım ölüme gittiği bu eylemi, halka "122 kişi öldü, duydu-nuz mu?" ağrılarını ile sürdürmekte ısrarlı. Sınıf hareketinden bağımsız, sınıfı mal edilmemiş, mal olmamiş, bugünkü sınıf mücadelesi şartlarında sınıfı mal olması da mümkün olmayan taleplerle başlayan ve şimdiye dek 122 ölüme hazır devrimci kadronun adım adım ölüme gittiği bir "devrimci" eylem. Ve bunda ısrarın devrimciliğin neredeyse esas kıstası yapıldığı bir eylem. Bu yanlış öncü savaşı çizgisinin tipik bir örneğidir. Bu eylemi sürdürmede ısrarlı olan devrimci örgütün, devrimci kadroları konusunda sorumsuzluğunun bir örneğidir.

TKP/ML kökenli maoist örgütlere MKP ve TKP/ML'ye gelince: Bunlar da köylülerin feodallere karşı bir mücadelesinin, bir köylü savaşının olmadığı ve olmayacağı bir ülkede Çin'deki halk savaşı modelini uygulama adına yola çıkıp pratikte kendi küçük örgütlerini

larının silahlı eylemlerini "halk savaşı" yerine koyan bir mücadele çizgisinde yürüyorlar. 1972'de anlaşılır olan kimi yanlışlar, bu örgütlerde sistemleştirilip, Marksizm-Leninizm'den tam kopmanın adlandırılması olan ve gerçekte Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm izgisi ile de bağı olmayan maoist çizgi haline getiriliyor. Bu örgütlerin de izledikleri sonuçta halk adına ve fakat halk hareketinden kopuk "öncü savaşı" izgisi, öncüyü devletle düelloya süren, kendi kadrolarına karşı da sorumsuz bir küçük burjuva izgisi.

Bu noktada nasıl ki DHKP-C'nin izlediği çizginin ölüm orucunda örgüt kararıyla da ölüme yürüyen devrimcilerin ölümünde sorumlu(suz)luğu varsa, Mercan Katliamı'nda ölen 17 devrimcinin ölümünde de bu devrimcilerin örgütü MKP'nin çizgisinin sorumlu(suz)luğu vardır. Öncü savaşı çizgisi öncüyü halk adına ve fakat halksız savaşa sürdürdünde aslında bu gibi sonuçların sorumluluğunu taşımaktadır. Artık bunu görmenin zamanı gelip geçmektedir. Bir dizi değerli kadronun bu çizgiler temelinde "şehitler kervanına katılması"na bu örgütlerin tabanındaki devrimciler artık dur demelidir.

**Maoist Komünist Partisi'nin
Mercan katliamı üzerine
açıklaması bir siyasi ve taktik
iflas açıklamasıdır**

Maoist Komünist Partisi, Eylül 2005'de,

“Maoist Komünist Partisi Kongre Örgütlenme Komitesi” imzalı bir açıklama yaptı. “Devrimci ve bilimsel ciddiyet” adına yapılan bu açıklamada aslında MKP’nin bu açıklamayı yapan kesiminin de, kongre için yollarda olup da faşist devletin hain pususunda yargısız infaz edilen, katliama uğrayan kadroların da devrimci ve bilimsel ciddiyetten, ve sorumluluktan ne kadar uzak oldukları belgeleniyor. Bir parti var: Halk savaşı yürütme iddiasında. Fakat bu partinin adına savaştığını söylediği halkın savaştığı filan yok. En azından bu partinin çizgisi temelinde savaşan bir halk söz konusu değil. Ve bu parti bu yalın gerçeği tespit edecek durumda değil. Kendi parti gerçeğini, gerçek hayat yerine geçiriyor. Gerçek hayatta yaşayan gerçek halkın bu partiden haberi, bu partiye desteği dikkate alınmaya değer büyüklükte bir haber ve destek.

Söz konusu parti egemen sınıflar tarafından, silahlı eylemleri nedeniyle en fazla takibat altında tutulan örgütlerden biri. Bununla da “düşman bize saldırıyorsa bu bizim doğru yolda olduğumuzu gösteriyor” biçiminde övünen bir parti. Bu partinin 2005 yılı içinde kongre yapacağı Mısır’da

sağır Sultan’ın bile duyduğu bir “giz”. Diğer yandan bu partinin kongrelerini geleneksel olarak (!) bir bölgede yaptığı ve bununla da övüldüğü bir başka bilinen “giz”. Kongreye katılacak delegelerin bir bölümü –hem legal alandan gidenler, hem de bir bölüm eski kadro, örneğin Cangöz, Hanbayat vb.- faşist devlet güçleri tarafından çok iyi bilinen, tanınan kişiler. Ve bunlar halk savaşı yürüttüğü iddiasında olan bir partinin elemanla-

rı olarak egemen sınıflar üzerinden takibi gayet kolay olan araçlar kullanarak, telefon konuşmaları üzerinden randevu ayarlayarak, mobil telefonları üzerlerinde taşıyarak vb. gidiyorlar kongre alanına. Önceden yurtdışında vedalaşma toplantıları yapılıyor filan. Bu

Maoist Komünist Partisi, Eylül 2005’de, “Maoist Komünist Partisi Kongre Örgütlenme Komitesi” imzalı bir açıklama yaptı. “Devrimci ve bilimsel ciddiyet” adına yapılan bu açıklamada aslında MKP’nin bu açıklamayı yapan kesiminin de, kongre için yollarda olup da faşist devletin hain pususunda yargısız infaz edilen, katliama uğrayan kadroların da devrimci ve bilimsel ciddiyetten, ve sorumluluktan ne kadar uzak oldukları belgeleniyor.

bağlamda MKP açıklamasında şu bilgiler veriliyor :

“Düşman Kongrenin yapılacağını önceden biliyor. Diğer olasılıklar bir yana geçen sonbaharda ve bu ilkbaharda yaşanan çatışmalarda ele geçen parti belgelerinden Kongre sürecine girdiğimizi öğrenmişti. Bunu parti tüzüğümüzden bilmesi zaten mümkündür. Fakat somut olarak hangi bölgede ne zaman yapılacağını telefon konuşmalarından ve şehirden gelen delegelerin

ortadan kaybolması, ülkede veya farklı –farklı şehirlerde yaptıkları telefon konuşmaları ve takiplerden bilmektedirler. Delegelerden en azından bazılarını izlemiştir. Bunlar fotoğraflanarak belgelenmiştir. Bazı delegeler kırdaki yoldaşlarla konuşmalarında geleceklerini söylemiş. Bazı delegelerin yurtdışında vedalaşarak ayrıldıklarını da araştırma neticesinde öğrendik. Düşman istese delegeleri ele geçirebilir, fakat toplanmalarını ve topluca katledilmelerini sağlamak için bilerek göz yummuş ve izlemiştir.”

Bunlar “devrimci bilimsel ciddiyet” adına yapılan araştırma sonucu söylenenler. Fakat bunların çok önemli bir bölümü için araştırmaya filan gerek yoktur. Bunlar belli bir çizginin, küçük burjuva devrimcisi bir çizginin tabii sonuçlarıdır. “Devrimci ve bilimsel ciddiyet” adına yapılan açıklama tam da işin özündeki hataları tespitten özenle kaçınmakta, sonuçta hatalar bireylere yüklenip, çizgi sürdürülmeye çalışılmaktadır. Açıklamada devamen şunlar da söy-

leniyor:

“Bir önceki Kongremizin Munzurlar’da yapıldığı geçen dönem Siyasi Büromuz tarafından bir yanlışlık yapıp ilan edildiği için (Siyasi Büromuz acaba bu yanlış neden yaptı. Bunun siyasi çizgiyle, savunulan çizginin baskısıyla bir ilişkisi yok mu? BN) düşman bu kongre-

nin de orda yapılabileceğini tahmin etmektedir. (Düşman bunu neden tahmin edebiliyor dersiniz, bunun yine izlediğiniz çizgi ile bir bağı yok mu? BN) Fakat kesin kanı izlediği delegelerin Erzincan bölgesi üzerinden gelmesi ve bu delegelerin Erzincan Bölge Komitesi Sekreteri Cem yoldaşla ve kendi aralarında yaptıkları telefon konuşmaları üze-

rinden oluşmuştur.”

Burada da yine bireysel hata yapan ve izlenen delegeler söz konusu. İzlenecekleri kesin olan delegeler kongreye getirdiğimizde biz bu kongrenin güvenliğini sağlayacak durumda mıyız? Kongreyi yaptığımız alan ne kadar güvenli? Halk yığınları devletle çatışarak kongreyi korur mu? Eğer 6

durum bu değilse, izlenme ihtimalleri yüksek olanları böyle bir kongreye getirmemek, veya güvenliğini sağladığımız bir yerde yapmak daha doğru olmaz mı ve daha bir dizi soru sorulmuyor! Sorulamaz da, çünkü "Halk Savaşı" adına on yıllardır izlenen nc savaşı çizgisi ve "Munzurlar"ı efsanelleştiren yaklaşımlar bu soruların sorulup doğru cevaplandırılmasına engel. Bu soruları sormaya cüret edenlerin alınına basılacak damga çoktan hazır birilerinin elinde bekler: Revizyonist izgi! İbrahim'e ihanet edenler vb. vs. Ardından "halk" adına savaş yürütenlerin gerçekte halktan ne kadar kopuk olduklarının öyküsü anlatılıyor : *"Erzincan köylerine ulaşılan delegeler aralarında fiziksel engelli yoldaşlar olduğu için, Erzincan kuryesinden at istiyorlar. Kurye iki at alıp getiriyor. Atlardan birini bir bahane ile sahibinden izinle alırken, ötekini başka birinden izinsiz alıyor.* (Yani Türkçesi halk savaşı yürütme iddiasında olanlar, bir yerden bir yere gitme işinde halktan at almak zorunda kalıyor. Fakat "devrimci ve bilimsel ciddiyet" adına bu açıklamayı yapanlar, bu çıplak gerçeği bile açıkça adlandıracak cesarete sahip değil. BN) *İzinsiz alınan atın sahibi 15 Haziran'da atının alındığı ihbarında bulunuyor. Ertesi gün ifadesine başvurulmak üzere karakola çağırılıyor.* (Bu at sahibi köylünün Halk Düşmanı/ ihbarcı ilan edilip, daha sonra örgüt tarafından "cezalandırılmaması"nın hiçbir garantisi yoktur. Mao'nun bırakalım nc savaşını, en geniş cephe savaşının yaşıandığı dönemlerde

bile Kızıl Orduya verdiği "Halka zarar verilmeyecek. Alınan her şeyin creti ödenecek!" direktiflerine ve yaklaşımina uygun olmasa da maoizm adına hareket eden MKP'nin "ihbarcı" cezalandırma çizgisine uygun olur. BN) " "Devrimci ve bilimsel ciddiyet" adına yapılan açıklamada "zeleştiri" de yapılıyor.

Bu "zeleştiri" de "en büyük hata" olarak şu tespit ediliyor :

"En büyük hata, düşman bizim üzerimizde yoğunlaşmışken, Kongrenin zamansız ve eksik gle toplanmasıdır.

Partimiz acelecilik hastalığına tutulmuş, doğa koşulları ve düşmanın partimize özel ve yoğun yönelimini kavramamış, küçümsemiş bu nedenle güvenlik nemsememiştir."

Yani sorun acelecilik hastalığı! Peki ama bunun izlenen ve gerçeklerle ilgisi olmayan nc savaşı çizgisiyle bağı ne? Eğer MK, ya da dönem yöneticileri zamanı gelen kongreyi ya herru ya meruru deyip toplamaya ynelmeseler, "revizyonist tasfiyecı" vb. ilan edilmezler miydi? Kongre Munzurlarda rgtlenmese idi, birileri çıkıp "halk savaşı çizgisine ihanet ediliyor" vb. demez miydi? Ya da tesadüfen bu kongre kazasız belasız gerçekleştirilmiş olsa idi, yapılacak propagandada "Partimiz Kongresini en zor şartlarda, düşmanın yoğun saldırılarına rağmen başarıyla gerçekleştirdi." ajitasyonları çekilip kongrenin ne kadar amatörce ve kötü hazırlandığının üzeri rtlmez miydi? vb.

Haksızlık etmeyelim. MKP bir yerde sorunun daha derinde yattığını söyler gibi yapıyor. Açıklamada şöyle deniyor: 7

“Olay basit askeri hataların değil, esasen önemli olan ideolojik-politik ve örgütsel çizgi hatalarımızın sonucudur. (Burada insan galiba bir şeyler görüyorlar diye umutlanıyor. Fakat arkadan gelenler, bu umudun boş olduğunu, bu tespitin içi boş bir tespit olduğunu gösteriyor. Şöyle devam ediyorlar:) Bunun için aslolan bu hataların (hangi? BN) aşılarak yeni kayıpların önüne geçilmesi ve gidişatın devrim ve parti lehine çevrilmesidir. Partimiz bunun gereklerini yerine getirme çabasıdadır. Partimiz olayı bütün yönleri ve geri plandaki ideolojik- politik ve örgütsel nedenleriyle birlikte ele alıp, tekrar tekrar muhasebe ederek gerekli dersleri çıkarmaya, halka hesap vermeye ve devrim mücadelesine bu dersler ışığında yön vererek Halk Savaşında ısrar etmeye devam edecektir. ...”

İşte “özeleştiri” bu. “Halk Savaşında” ısrar edeceklermiş. MKP hala, halk savaşı adına ısrar ettikleri şeyin gerçek halk savaşıyla ilgisi olmadığını tespit edecek yeteneğe (belki de cesarete, çünkü bugüne kadarki çizginin yanlışlığını tespit edip bunu savunmak devrimci yaklaşım ve cesaret ister. Böyle bir cesaret bir “ihbarcı” temizleme, bir karakol basma eyleminden daha fazla yürek ve en önemlisi bilinç ister bir şeydir.) sahip değildir. Böyle bir özeleştiri ile MKP halk adına yeni öncü eylemleri yapar, “ihbarcı” temizler, yeni devrim şehitleri üretir, fakat işçi sınıfının ve halkın devrim için örgütlenmesinde olumlu bir rol oynayamaz.

çekten devrim isteyen insanlara çağrımız, en azından adına hareket ettikleri Mao Zedung’un Çin Devrimi ve Halk Savaşı Üzerine yazdıklarını ciddi bir biçimde incelemeleri, ve kendi partilerinin çizgisi ile Mao Zedung önderliğindeki ÇKP’nin Çin devriminin demokratik devrim aşamasında yaptıklarını karşılaştırmalarıdır. Bu arkağaşlara öneri ve çağrımız gerçekten “devrimci ve bilimsel ciddiyet”e uygun hareket etmeleri, 1920’nin Çin’i ile, 2006’nın Türkiye/Kuzey Kürdistan’ı arasındaki farkları kavramaya çalışmalarıdır..

Bu konuda onlara yardımcı olacak onlarca kitap, bundan otuz yıl önceden üretilmiş, devamı oldukları partiye sunulmuş Bolşevik kanadın yazıları vardır.

Bu bağlamda bir iki sözcük de geçmişte parti içindeki mücadelede Bolşevik kanada karşı Menşevik kanat içinde yer alıp, “halk savaşı” ajitasyonu ile örgüt çevresindeki kitleleri Bolşeviklere karşı kıskırtan, gelinen yerde ununu eleyip eleğini asmış oldukları halde ve yapılan yanlışları gördükleri halde kitlelere hala ısrarla “halk savaşı” ajitasyonu yapanlara söylemek istiyoruz:

İnanmadığınız şeyleri devrimci örgütler çevresindeki kitlelere doğrularmış gibi aktarmayın! Kitleleri kandırmayın!

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZAY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)
MERKEZ KOMİTESİ

15 Haziran 2006